

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/271/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4612211730
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Doležajová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4612211730.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ingrid Doležajovej a členov senátu JUDr. Dušana Harbutu a JUDr. Márie Malíkovej, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, proti odporkyni: O. V., nar. XX. XX. XXXX, bytom J., X. XX/XX, zast. JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, so sídlom Lučenec, J. Kráľa 5/A, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Prešov, Námestie legionárov 5, IČO: 42 176 778, zast. JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, so sídlom Lučenec, J. Kráľa 5/A, o zaplatenie 873,84 eura s príslušenstvom, o odvolaní odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 18. 02. 2014 č. k. 4C/79/2013-168, takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti m e n í tak, že návrh navrhovateľa zamietá.

V časti náhrady trov prvostupňového konania m e n í napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa takto:

Odporkyni nepriznáva náhradu trov konania.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania vo výške 465,71 eura do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku JUDr. Andrejovi Cifrovi, advokátovi so sídlom Lučenec, J. Kráľa 5/A.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporkyni náhradu trov odvolacieho konania vo výške 304,94 eura do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku JUDr. Andrejovi Cifrovi, advokátovi so sídlom Lučenec, J. Kráľa 5/A.

Vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 344,47 eura s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 427,67 eura od 26. 09. 2012 do 21. 11. 2012, zo sumy 417,67 eura od 22. 11. 2012 do 21. 12. 2012, zo sumy 407,67 eura od 22. 12. 2012 do 22. 01. 2013, zo sumy 397,67 eura od 23. 01. 2013 do 22. 02. 2013, zo sumy 387,67 eura od 23. 02. 2013 do 21. 03. 2013, zo sumy 377,67 eura od 22. 03. 2013 do 27. 11. 2013, zo sumy 361,07 eura od 28. 11. 2013 do 23. 12. 2013 a zo sumy 344,47 eura od 24. 12. 2013 do zaplatenia, ako i úrok z omeškania v sume 66,50 eura a to všetko v mesačných splátkach po 16,60 eura s účinnosťou od prvého dňa mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku až do zaplatenia pod následkom straty výhody splátok. V

časti o zaplatenie sumy 83,20 eura konanie zastavil a v časti o zaplatenie sumy 446,17 eura s úrokmi z omeškania návrh zamietol. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov a vedľajší účastník na strane odporkyne nemá právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že výsledkami vykonaného dokazovania bolo preukázané, že odporkyňa dňa 27. 12. 2006 uzatvorila s V., a.s., B. Zmluvu o poskytnutí flexipôžičky č. 5448301211206, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 20.000,-Sk, ktorý sa zaviazala zaplatiť v 24. mesačných splátkach po 987,88 Sk s dňom poslednej splátky 27. 12. 2008, pri dohodnutej výške úrokovej sadzby 16,9 % ročne, RPMN vo výške 28,14 eura a poplatkoch vo výške 5.419,25 Sk. Pre riadne nesplácanie úveru bola bankou listom zo dňa 03. 12. 2007 vyzvaná na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom vo výške 18.580,24 eura v 15-dňovej lehote od doručenia výzvy, pričom predčasná splatnosť pohľadávky nastala dňom 07. 01. 2008. Následne banka zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 14. 02. 2011 pohľadávku voči odporkyňi z tohto titulu postúpila navrhovateľovi a ku dňu postúpenia pohľadávky jej výška predstavovala sumu 913,84 eura, z čoho istina činila 467,67 eura. Dňa 25. 11. 2011 odporkyňa podpísala dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, v ktorej uznala dlžnú istinu vo výške 467,67 eura a náklady na inkasné konanie vo výške 137,08 eura a následne po podpise tejto dohody zaplatila navrhovateľovi 5 splátok po 10 eur a po podaní návrhu na súd 4 splátky po 10 eur a 2 splátky po 16,60 eura. Poukázal na to, že právny predchodca navrhovateľa a odporkyňa uzavreli zmluvu o poskytnutí flexipôžičky podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, keďže ide o úverový vzťah, ktorý je potrebné posudzovať ako obchodný záväzkový vzťah, rovnako ako aj ďalšie vzťahy taxatívne vymedzené v § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka bez zreteľa na povahu ich účastníkov. Ide tak o tzv. absolútny obchod a jeho subjekty sa preto riadia Obchodným zákonníkom, rovnako ako aj otázky súvisiace s týmto záväzkovým vzťahom a teda aj námietka premlčania vznesená ako vedľajším účastníkom na strane odporkyne, tak i samotnou odporkyňou. Nakoľko však predmetná zmluva je zmluvou spotrebiteľskou, zároveň prihliadol i na zákonnú úpravu obsiahnutú v ust. § 52 a nasl. OZ, ako aj na ust. § 4 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 31. 12. 2007. Mal za to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere bola platne uzatvorená a obsahovala zákonom predpísané náležitosti, z ktorého dôvodu nebolo možné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Námietku premlčania posudzoval od dátumu predčasnej splatnosti úveru a to odo dňa 07. 01. 2008, ktorá skutočnosť medzi účastníkmi ani nebola sporná. S ohľadom na skutočnosť, že záväzkový vzťah účastníkov konania je absolútnym obchodným vzťahom, dospel k záveru, že premlčacia doba je 4-ročná, začala plynúť od 08. 01. 2008 a skončila dňom 08. 01. 2012. Pokiaľ v rámci plynutia tejto premlčacej doby došlo dňom 25. 11. 2011 zo strany odporkyne k podpísaniu dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku do výšky istiny 467,67 eura, od uvedeného dňa začala plynúť nová 4-ročná premlčacia doba a v tejto časti preto nárok navrhovateľa nepovažoval za premlčaný a dôvodný. Poukazujúc na to, že odporkyňa z tejto sumy už zaplatila celkovo 123,20 eura, preto zaviazal odporkyňu na úhradu zvyšnej sumy vo výške 344,47 eura. Zároveň v zmysle § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. priznal navrhovateľovi i úroky z omeškania špecifikované v petite, keď odporkyňa sa dostala do omeškania s úhradou pohľadávky a tiež mu priznal i zákonné úroky z omeškania v sume 66,50 eura, predstavujúce úroky zo sumy 467,67 eura od 15. 02. 2011 do 25. 09. 2012. Uznanie príslušenstva pohľadávky a nákladov na inkasné konanie vo výške 137,08 eura považoval za absolútne neplatný právny úkon s poukazom na § 37 ods. 1 OZ, keď v tejto časti uznanie záväzku je neurčité a nie je možné žiadnym spôsobom zistiť, z čoho pozostáva príslušenstvo pohľadávky a náklady na inkasné konanie, hoci navrhovateľovi v čase uznania záväzku bola známa výška úrokov, úrokov z omeškania, ako aj poplatkov, a preto tieto mohli byť uvedené v dohode spôsobom, ktorý by bolo možné hodnotiť ako určitý právny úkon. Priznanú pohľadávku navrhovateľovi umožnil odporkyňi s poukazom na ust. § 160 ods. 1 OSP zaplatiť v splátkach po 16,60 eura mesačne v súlade s požiadavkou odporkyne z dôvodu, že jej finančná situácia neumožňuje, aby pohľadávku zaplatila navrhovateľovi v hotovosti. Nakoľko navrhovateľ zoberal svoj návrh v časti o zaplatenie sumy 83,20 eura v priebehu konania späť, postupujúc podľa § 96 ods. 1, 2 OSP v tejto časti konanie zastavil. Vo zvyšnej časti, týkajúcej sa sumy 446,17 eura s úrokmi z omeškania, návrh ako nedôvodný zamietol majúci za to, že v tejto časti došlo k premlčaniu nároku navrhovateľa dňom 08. 01. 2012 pre absenciu platného uznania záväzku odporkyňou v tejto časti. Rozhodnutie o náhrade trov konania založil na ust. § 142 ods. 2 OSP a pre čiastočný úspech každého z účastníkov konania a vedľajšieho účastníka na strane odporkyne vyslovil, že žiadny z účastníkov konania a vedľajší účastník na strane odporkyne nemá právo na náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie odporkyňa len v jeho vyhovujúcej časti a v časti náhrady trov konania a žiadala tento zmeniť, návrh v celom rozsahu zamietnuť a priznať jej i vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania. Dôvodila, že v napadnutej časti rozhodnutie prvostupňového súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení veci, súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a tiež neúplne zistil skutkový stav. Mala za to, že prvostupňový súd vo veci náležite nezohľadnil, resp. zrejme prehliadol právnu skutočnosť, že v rámci posudzovaného právneho vzťahu vystupuje navrhovateľ v postavení dodávateľa a ona v postavení spotrebiteľa, čo viedlo nevyhnutne k pochybeniu pre nedostatočnú aplikáciu príslušných ustanovení spotrebiteľských zmlúv podľa § 52 a nasl. OZ a neaplikáciu zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov. Vyjadrila presvedčenie, že tiež nevykonal dostatočné hodnotenie predmetnej dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku zo dňa 25. 11. 2011 ako nekalej obchodnej praktiky, ktorá nemôže požívať právnu ochranu tak, ako je plošne súdmi hodnotená. V tejto súvislosti argumentovala, že je na navrhovateľovi ako dodávateľovi preukázať, že neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré boli v dohode predformulované, s ňou individuálne dojednal, navrhovateľ v tomto ohľade dôkazné bremeno neunesol, a preto predmetný uznávací prejav je potrebné považovať za absolútne neplatné dojednania v zmysle § 53 ods. 3 v spojení s § 53 ods. 5 OZ. Ďalej uviedla, že aj keď v prejednávanej veci začala plynúť premlčacia doba s ohľadom na predčasnú splatnosť úveru dňa 07. 01. 2008, ktorá skutočnosť nebola ani sporná, nestotožnila sa s aplikáciou Obchodného zákonníka na predmetný právny vzťah. Predmetnú zmluvu označila jednoznačne za zmluvu spotrebiteľskú v zmysle čl. 2 Smernice Rady č. 93/13/EHS a § 23a zák. č. 634/1992 Zb. účinného od 31. 12. 1992 do 30. 06. 2007, resp. § 52 ods. 1 OZ účinného od 01. 01. 2008, a preto sa na ňu primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka. Dôvodila tiež, že ustanovenia spotrebiteľských zmlúv uvedené v Občianskom zákonníku, ako aj v ostatných spotrebiteľských normách vo vzťahu k ostatným súkromnoprávnym predpisom sú ustanoveniami špeciálnymi a v prevažnej miere kogentnými, keďže implementujú záväzné európske spotrebiteľské predpisy priamo v našom právnom poriadku. Teória absolútneho obchodu pri posudzovaní úverových vzťahov tak musí ustúpiť špeciálnej záväznej spotrebiteľskej právnej úprave, ktorá má svoj základ v Smernici Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorá dňom 01. 05. 2004, t.j. dňom vstupu Slovenskej republiky do Európskej únie, sa stala spolu s ostatnými právnymi aktami Európskej únie záväznou i na území našej republiky. Teóriu absolútneho obchodu v kontexte kogentnej a špeciálnej spotrebiteľskej úpravy za súčasného stavu spoločenského vývoja označila za prekonanú, pričom pokiaľ by sa pripustil opak, vytvorila by sa dvojkoľajnosť pri posudzovaní spotrebiteľských vzťahov. Mala za to, že dojednania o použití všeobecnej úpravy záväzkov podľa Obchodného zákonníka, t.j. právneho kódexu určeného pre podnikateľov, je potrebné posúdiť ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, keďže v samotnej koncepcii a filozofii spotrebiteľských vzťahov zodpovedá a je prirodzenejšia všeobecná úprava záväzkov podľa Občianskeho zákonníka. Obdobne obsah pojmu dobré mravy, ktorý sa spája s Občianskym zákonníkom, je širší ako obsah pojmu férový obchodný styk, ktorý sa spája s Obchodným zákonníkom a úpravou vzťahov medzi podnikateľmi. Navyiac použitie Obchodného zákonníka ako podpornej právnej úpravy pri spotrebiteľských vzťahoch je jednoznačne pre spotrebiteľa znevýhodňujúce a pokiaľ by mal zákonodarca v úmysle vylúčiť z pôsobnosti Smernice Rady č. 93/13/EHS iba spotrebiteľské úvery alebo poskytovanie všetkých ostatných úverov, ktoré nespĺňajú charakter spotrebiteľských úverov, bol by tak výslovne urobil. Argumentačne podporila tieto svoje závery i s poukazom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 402/2013 z 19. 06. 2013, ktorým bolo vyslovené, že aplikácia Občianskeho zákonníka na spotrebiteľský úverový vzťah je ústavne konformná a nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť daného záveru. Zastala tak jednoznačný názor, že každá zmluva o spotrebiteľskom úvere bez ohľadu na formu a typ spotrebiteľského úveru sa vždy spravuje špeciálnymi ustanoveniami o spotrebiteľských zmluvách a podporne Občianskym zákonníkom. Tvrdila, že dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku zo dňa 25. 11. 2011 je vo vzťahu k hlavnej spotrebiteľskej zmluve akcesorickým právnym úkonom, túto uzatvoril navrhovateľ v právnom postavení dodávateľa s ňou ako dlžníčkou v postavení spotrebiteľa je vo formulárovej podobe, ktorú vopred pripravil navrhovateľ, a preto je ju potrebné podrobiť ako každú spotrebiteľskú zmluvu kontrole v zmysle § 153 ods. 3 OSP. Takto predformulovaná dohoda predstavovala neprijateľné zmluvné podmienky a to predĺženie premlčacej doby formou uznania dlhu a rozhodcovskú doložku, ktoré sú absolútne neplatné a uzatvorenie dohody bolo i v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 Zákona o spotrebiteľoch, keď neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a navrhovateľom boli využité omyl a lešť v snahe dosiahnuť predĺženie premlčacej doby. Navyiac postupy pracovníkov navrhovateľa vykazujú pri získavaní podpisov na formulárových dohodách zjavné prvky prepracovanej psychologickéj manipulácie, t.j. nekalých obchodných praktík, navrhovateľ sa v rámci predmetu podnikania dlhodobo

zaobrá inkasovaním pohľadávok a dosiahnutím ich úhrady bez súdneho konania, oproti čomu priemerný spotrebiteľ, ktorý je právne neznalý a neinformovaný, sa dostáva pod psychický tlak, kedy sú u neho vyvolané emócie strachu a obáv, a preto je mimoriadne manipulovateľný. Navyše vzhľadom k predformulovanému obsahu dohody možno mať vážne pochybnosti o tom, že skutočný prejav vôle dlžníka zodpovedá jej obsahu, keď spotrebiteľ chcel splátky, avšak musel podpísať celý formulár a netušil význam toho, čo podpisuje. Tvrdila, že preukázateľná kumulácia nekalých obchodných praktík navrhovateľa (§ 7, § 8 ods. 1, 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa), ktoré odporujú dobrým mravom (§ 4 ods. 8 Zákona o ochrane spotrebiteľa, § 3 ods. 1 OZ), súčasne s neurčitou dohodou je dôvodom na posúdenie uznania ako neplatného právneho úkonu (§ 37 ods. 1, § 39 OZ). V tomto smere poukázala i na uznesenie NS SR zo dňa 16. 01. 2013 sp.zn. 6MCdo 9/2012, kde dovolací súd ustálil, že princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa, ako i na ňou označené rozhodnutia odvolacích súdov, v ktorých formulárová dohoda je hodnotená ako nekalá obchodná praktika a absolútne neplatný právny úkon.

Navrhovateľ vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach ako vecne správny potvrdiť. Opierajúc sa o ust. § 558 a § 110 ods. 1 OZ mal za to, že dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, pretože má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť, čo má za následok predpoklad, že záväzok trval aj v čase uznania. Navyše i odporkyňa potvrdila vedomosť o premlčaní dlhu a následkoch s tým spojených a tým prejavila svoju vôľu záväzok splniť, čo je aj v jej záujme, pretože po jeho splatení nebude figurovať v databázach neplatičov a môže sa tým zlepšiť jej postavenie v budúcnosti pri žiadosti o úver. K podpisu dohody nebola žiadnym spôsobom donútená a uzatvorením dohody taktiež nedochádza k zhoršeniu jej postavenia ako spotrebiteľa. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Súdného dvora z 15. 03. 2012 vo veci C-453/10 a na návrhy generálnej advokátky, ktoré súd prevzal do rozsudku a z ktorých vyplýva, že ochrana spotrebiteľa by stále mala byť len výnimkou zo všeobecnej zásady zmluvnej slobody, mala by sa vykladať reštriktívne a na odstránenie každej jednotlivéj nekalej klauzuly by mali existovať vážne dôvody.

Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) prejednal odvolanie odporkyne na odvolacom pojednávaní (§ 214 ods. 1 OSP) konanom v neprítomnosti riadne predvolaných účastníkov konania a vedľajšieho účastníka na strane odporkyne (§ 101 ods. 2 OSP) a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie odporkyne je dôvodné.

V tomto konaní sa navrhovateľ svojim návrhom domáhal od odporkyne zaplata sumy 873,84 eura, úroku z omeškania vo výške 66,50 eura a 9 % úroku z omeškania zo sumy 427,67 eura od 26. 09. 2012 do zaplata ako zostatku úveru v súvislosti s porušením povinností odporkyňou vyplývajúcich jej zo zmluvy o poskytnutí flexipôžičky, ktorú uzatvorila dňa 27. 12. 2006 s právnym predchodcom navrhovateľa. Preskúmaným rozsudkom súdu prvého stupňa návrhu navrhovateľa vyhovel len v časti, týkajúcej sa sumy 344,47 eura s príslušenstvom špecifikovaným v petite rozhodnutia a sumy 66,50 eura, v časti o zaplata sumy 83,20 eura konanie zastavil a v časti, týkajúcej sa sumy 446,17 eura s príslušenstvom návrh navrhovateľa zamietol. Pre absenciu odvolania účastníkov konania v zastavujúcej a zamietajúcej časti rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť a predmetom odvolacieho konania takto zostala len odporkyňou odvolaním napadnutá jeho vyhovujúca časť a na ňu nadväzujúci výrok o náhrade trov konania.

V súdnej veci ide už v poradí o druhé rozhodnutie súdu prvého stupňa, keď jeho skorší zamietajúci rozsudok bol uznesením odvolacieho súdu zo dňa 30. 09. 2013 č.k. 25Co/168/2013-127 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie v zmysle § 221 ods. 1 písm. h/ OSP pre nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočne zistený skutkový stav. Po doplnení dokazovania vykonaným súdom prvého stupňa bolo v konaní nepochybne preukázané a medzi účastníkmi konania ani nebolo sporné, že dňa 27. 12. 2006 odporkyňa uzatvorila so V. Y., so sídlom Bratislava Zmluvu o poskytnutí flexipôžičky č. 005448301211206, ktorou jej bol poskytnutý bezúčelový úver vo výške 20.000,-Sk (663,87 eura) pri pevnej úrokovej sadzbe 6,9 %, ročnej percentuálnej miere nákladov 28,14 %, ktorý sa zaviazala spolu

s úrokmi a poplatkami vo výške 5.419,25 Sk (179,88 eura) zaplatiť v 24-och mesačných splátkach po 987,88 Sk (32,79 eura) s dátumom prvej splátky dňa 27. 01. 2007 a poslednej splátky dňa 27. 12. 2008. K predčasnej splatnosti úveru došlo dňom 07. 01. 2008 po tom, čo pre porušenie povinnosti riadne splácať úver odporkyňou bola veriteľom dňa 03. 12. 2012 odporkyňa vyzvaná na predčasné splatenie zostatku úveru v lehote 15 dní odo dňa doručenia výzvy. Následne veriteľom bola pohľadávka voči odporkyni, vyplývajúca zo zmluvy o poskytnutí flexipôžičky, postúpená na navrhovateľa a to Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 14. 02. 2011, pričom celková výška postúpenej pohľadávky činila 913,84 eura. Dňa 25. 11. 2011 navrhovateľ s odporkyňou uzatvoril Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku č. 1918553 (ďalej len „dohoda“), ktorou odporkyňa uznala čo do právneho dôvodu a výšky záväzkov voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy uzatvorenej s pôvodným veriteľom V. Y., a.s. dňa 27. 12. 2006 s tým, že dlžná suma pozostáva z istiny vo výške 467,67 eura, príslušenstva pohľadávky podľa zmluvy a nákladov na inkasné konanie vo výške 137,08 eura. Odporkyňa ako zmluvná strana tiež vyhlásila, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch, pričom súčasťou tejto dohody bola i rozhodcovská doložka, ktorou sa zmluvné strany dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú z dohody, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, budú riešené pred Stálym rozhodcovským súdom zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a.s., so sídlom Bratislava, Karloveské rameno, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde a v prípade, že ktorákolvek zo zmluvných strán podá žalobu o rozhodnutie akéhokoľvek sporu, ktorý vznikne z tejto dohody, na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvázovaciú podmienku tejto rozhodcovskej doložky (čl. 3 bod 3.1 a čl. 4 dohody).

Súd prvého stupňa vychádzajúc z takto zisteného skutkového stavu a riadiac sa záväzným právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v jeho zrušujúcom uznesení, právny vzťah účastníkov konania posúdil ako obchodný záväzkový vzťah a aplikoval naň normy Obchodného zákonníka a to aj v otázke premlčania vznesenej odporkyňou a vedľajším účastníkom na strane odporkyne v tomto konaní. S ohľadom na zásadnú námietku odvolateľky v tomto smere, podľa ktorej i na spotrebiteľské zmluvy uzatvorené podľa Obchodného zákonníka sa vzťahujú príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, bolo potrebné preto opätovne prioritne sa ňou zaoberať a vyhodnotiť, ustanovenia ktorého právneho predpisu sa použijú na právny vzťah účastníkov konania.

Úvodom je potrebné uviesť, že ochranu spotrebiteľa v súčasnom právnom poriadku zabezpečuje celý komplex právnych noriem ako verejného práva, tak i práva súkromného. Verejnoprávnu ochranu spotrebiteľa garantuje najmä zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý zrušil predtým platný zákon č. 634/1992 Zb., ktorého predmetom je úprava práv spotrebiteľov a povinností výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa a označovanie výrobkov cenami. Naproti tomu súkromnoprávna ochrana spotrebiteľa náleží Občianskemu zákonníku a samostatným zákonom, ktoré boli prijaté v nadväznosti na niektoré smernice Európskej únie, týkajúce sa spotrebiteľov. Právna úprava spotrebiteľov bola výrazným spôsobom posilnená v dôsledku prijatia zák. č. 150/2004 Z.z. počínajúc dňom 01. 04. 2004, kedy bola prvá časť Občianskeho zákonníka doplnená V. Hlavou, ktorá v ust. § 52 - § 60 upravovala spotrebiteľské zmluvy a osobitný typ spotrebiteľskej zmluvy, spotrebiteľskú zmluvu o práve užívať budovu alebo jej časť v časových úsekoch. V pôvodnom znení ust. § 52 ods. 1 OZ platnom do 31. 12. 2007 sa zákonodarca pokúsil o vymedzenie spotrebiteľskej zmluvy a podľa tohto spotrebiteľská zmluva musela spĺňať nasledovné pojmové znaky: a) ide o niektorú zo zmluvných typov uvedených v 8. časti OZ, b) zmluvnými stranami sú dodávateľ a spotrebiteľ a c) spotrebiteľ nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. K zmene vymedzenia spotrebiteľskej zmluvy došlo následne zák. č. 568/2007 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zák. č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona SNR č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorým bolo novelizované ust. § 52 ods. 1 OZ tak, že spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Zmyslom zavedenia osobitnej úpravy spotrebiteľských zmlúv do právnej úpravy bola teda zvýšená ochrana slabšieho účastníka záväzkových vzťahov, ktoré vznikajú pri predaji tovarov alebo pri poskytovaní služieb, pričom pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určí dodávateľ a spotrebiteľ nemá možnosť tieto zmluvné podmienky individuálne ovplyvniť s tým, že ide o zmluvu, ktorá sa uzatvára za rovnakých zmluvných podmienok s väčším počtom spotrebiteľov.

Spotrebiteľské zmluvy sa preto označujú ako štandardné zmluvy, typové zmluvy alebo zmluvy adhézne, v ktorých zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ. Zákon č. 568/2007 Z.z. v novom ods. 2 § 52 OZ zakotvil pravidlo o spôsobe aplikácii ustanovení občianskeho zákona o spotrebiteľských zmluvách a predpísal povinnú aplikáciu tých ustanovení zákona, ktoré upravujú právne vzťahy, v ktorých je účastníkom spotrebiteľ, za podmienky, že tieto ustanovenia sú v jeho prospech s tým, že odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Uvedený zákon, ktorý s účinnosťou od 01. 01. 2008 nahradil ust. § 52 OZ novým znením, v prechodnom ustanovení § 879j OZ zaviedol nepravú spätnosť pôsobnosti tohto zákona. Doterajšie ustanovenie § 52 ods. 2 OZ je však nejasné a vyvoláva viacero otázok o dôvode jeho zaradenia do zákona, keďže tento nie je uvedený ani v dôvodovej správe, ktorá len konštatuje, že „zavádza absolútnu neplatnosť dojednaní, ktoré obchádzajú ustanovenie o spotrebiteľských zmluvách“. Ako to potvrdila nejednotná rozhodovacia prax súdov, zostalo preto sporné, či zákon pod formuláciou „všetky ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ“ má na mysli len ustanovenia Občianskeho zákonníka alebo aj ustanovenia Obchodného zákonníka a iných zákonov, v ktorých vystupuje v zmluvnom vzťahu spotrebiteľ. Zvlášť vo vzťahu k ust. § 53 OZ, ktoré obsahuje výpočet zmluvných podmienok, ktoré majú za účel ochraňovať spotrebiteľa tým, že zakotvenie neprijateľnej zmluvnej podmienky do zmluvy je sankcionované absolútnou neplatnosťou takéhoto ustanovenia a vzťahuje sa na všetky druhy a typy zmlúv, v ktorých ako účastníci vystupujú spotrebiteľ a dodávateľ bez ohľadu na to, či daný zmluvný typ upravuje Občiansky zákonník, Obchodný zákonník alebo iný zákon. Jednoznačnú odpoveď prináša až zák. č. 102/2014 Z.z., ktorým sa s účinnosťou od 01. 04. 2015 dopĺňa ustanovenie § 52 ods. 2 OZ o vetu, podľa ktorej na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy Obchodného práva. Zákonodarca tak definitívne odstránil doterajšie pochybnosti o tom, ustanovenia ktorého právneho predpisu sa použijú prednostne v právnych vzťahoch, týkajúcich sa spotrebiteľa.

Posudzujúc prejednávanú vec vo svetle zhora popísaných hľadísk odvolací súd, ktorý pri vyslovení svojho predchádzajúceho právneho názoru sa riadil doterajšou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, dospel k záveru, že i keď sporom dotknutá zmluva je zmluvou úverovou, na ktorú dopadá 3. časť Obchodného zákonníka, je tiež zmluvou spotrebiteľskou, na ktorú je potrebné aplikovať normy spotrebiteľského práva a to zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona o priestupkoch, zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, Smernicu Rady č. 93/13/EHS z 05. 04. 1993 v znení účinných v čase vzniku právnych vzťahov ako lex specialis a všeobecnú úpravu obsiahnutú v ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Nepochybne je totiž zmluvou typovou uzatvorenou medzi pôvodným veriteľom, ktorý bol podnikateľom a predmet konania sa týkal jeho podnikateľskej činnosti (dodávateľ) a odporkyňou ako spotrebiteľkou, ktorá nemala možnosť jej predformulovaný obsah ovplyvniť a teda pri vzájomnej kontrakcii bola zjavná faktická nerovnosť medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Za danej situácie tak na právne vzťahy účastníkov konania je dôvodné použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka a to aj pokiaľ ide o posúdenie námietky premlčania vnesenej odporkyňou v odvolaní. Znamená to potom, že pokiaľ k zaplateniu dlhu, ktorý vznikol odporkyňovi voči navrhovateľovi z titulu zostatku nesplateného úveru, došlo dňa 07. 01. 2008, ktorú skutočnosť nespravil spornou žiaden z účastníkov konania, odo dňa 08. 01. 2008 začala navrhovateľovi bežať 3-ročná premlčacia doba v zmysle § 101 OZ na uplatnenie jeho práva na súde a táto uplynula dňom 08. 01. 2011. Navrhovateľ preukázateľne si svoje právo uplatnil na súde až návrhom, došlým súdu prvého stupňa dňa 29. 11. 2012, z ktorého dôvodu došlo k jeho premlčaniu a odporkyňa sa tak premlčania úspešne dovolala.

Zhora uvedený záver však je opodstatnený len v prípade, ak by nedošlo zo strany odporkyne k platnému uznaniu dlhu v zmysle § 558 OZ, na ktorú skutočnosť sa navrhovateľ i odvoláva. Inštitútom uznania záväzku (dlhu) sa odvolací súd podrobne zaoberal už vo svojom zrušujúcom rozhodnutí a poskytol v ňom i teoreticko-právny výklad jeho aplikácie. Na týchto svojich záveroch i naďalej zotrváva, preto ich duplicitne opakovať nebude a v ďalšom sa na ne len odvoláva. Zostávalo tak v konaní prioritne posúdiť platnosť dohody uzatvorenej účastníkmi konania dňa 25. 11. 2011. Odvolací súd v tomto smere len podčiarkuje, že právny úkon, akým je i uznanie záväzku, musí okrem zákonom požadovaných náležitostí spĺňať v zmysle § 39 OZ i podmienku, že svojim účelom neodporuje zákonu, neobchádza ho, ani sa neprieči dobrým mravom, čo v opačnom prípade zákon sankcionuje jeho absolútnou neplatnosťou. S ohľadom na námietky odporkyne i vedľajšieho účastníka spochybňujúce platnosť predmetnej dohody

odvolací súd preto osobitne skúmal, či tieto sú dôvodné a dospel k záveru o ich opodstatnenosti. Niet pochybností, ako už bolo vyššie konštatované, že vzťah účastníkov konania je vzťahom spotrebiteľským a že aj uznávací prejav odporkyne podlieha pod režim spotrebiteľských noriem. Odvolací súd si osvojil tvrdenie odporkyne, že dohoda bola predtlačným formulárom, bola jej predložená pracovníkom navrhovateľa, ktorý ju navštívil v jej domácnosti, bez bližšieho vysvetlenia jej obsahu dal jej ju podpísať s tým, aby platila aspoň 10 eur, pričom informáciu o dôsledkoch podpísania dohody jej neposkytol, rovnako tak ju neinformoval o premičaní dlhu, keď navrhovateľ v tomto smere ani neoznačil žiaden dôkaz na preukázanie opaku. Vychádzajúc z uvedených zistení, ako i poznatkov odvolacieho súdu z jeho ostatnej rozhodovacej činnosti v súvislosti s praxou navrhovateľa pri uzatváraní dohôd o uznaní záväzku a uzavretí splátkového kalendára s ďalšími spotrebiteľmi (zhodné, ako ich popísala odporkyňa v odvolaní), odvolací súd má za to, že sporom dotknutá dohoda je neplatným právnym úkonom. Pri jej uzatváraní totiž navrhovateľ porušil predpisy spotrebiteľského práva a to najmä zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý i v znení platnom v čase uzatvorenia dohody obsahoval klauzulu, podľa ktorej predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi a za konanie v rozpore s dobrými mravmi na účely tohto zákona označoval najmä konanie, ktoré je v rozpore so zvytými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby alebo ktoré môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklostí a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody (§ 4 ods. 8 zákona). Rovnako tak v ust. § 7 zakazoval nekalé obchodné praktiky a za takéto označoval obchodnú praktiku, ak je v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti alebo podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov (§ 7 ods. 1, 2 zákona). Okolnosti, za ktorých došlo k podpisu dohody odporkyňou, samotný text tejto dohody, v ktorom vyhlásenie o vedomosti odporkyne o premičaní dlhu a jeho následkoch je zakomponované do state o forme splatenia záväzku (bod 3, 3.1 dohody), logicky nasvedčuje tomu, že odporkyňa v pozícii priemerného spotrebiteľa nemala v čase uzatvorenia dohody vedomosť o prípadných účinkoch spojených s týmto vyhlásením a ani samotným uznaním záväzku, ktorý v čase podpísania dohody bol premičaný. Takéto konanie navrhovateľa je preto potrebné považovať za nekalú obchodnú praktiku, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti v zmysle § 7 ods. 1 písm. a/ Zákona o ochrane spotrebiteľa, pretože odborná starostlivosť vo vzťahu k spotrebiteľovi predpokladá osobitnú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri jeho konaní tak, aby táto zodpovedala čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v oblasti jeho činnosti. Už len samotné toto zistenie je postačujúce na záver o neplatnosti dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 25. 11. 2011. Prihliadajúc na námietku zaujatosti tak preto bolo potrebné návrh navrhovateľa v celom rozsahu ako nedôvodný zamietnuť.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil podľa § 220 OSP tak, že návrh navrhovateľa zamietol, keďže neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

V nadväznosti na zmeňujúce rozhodnutie odvolacieho súdu bolo potrebné následne zmeniť i rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti, týkajúcej sa náhrady trov konania za použitia ust. § 224 ods. 1 a 2 OSP. Vychádzajúc z dikcie zákona (§ 142 OSP) je zrejmé, že občianskoprávne (sporové) konanie je ovládané zásadou zodpovednosti za výsledok konania, podľa ktorej účastník, ktorý mal v sporovom konaní plný úspech, má právo na náhradu všetkých trov konania vynaložených na účelne uplatňovanie alebo bránenie svojho práva, pričom plný úspech vo veci sa zisťuje porovnávaním žalobného petitu s výrokom rozhodnutia, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. Ďalšou všeobecne platnou zásadou je, že účastník konania má právo iba na náhradu tých trov konania, ktoré boli potrebné na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva. Nemožno preto priznať náhradu trov konania, hoci aj plne úspešnému účastníkovi konania v prípade, ak má náhrada trov pozostávať z trov, ktoré neboli účelne vynaložené. Účelnosť vynaložených trov bude vždy závisieť od konkrétnych okolností danej veci.

V súdnej veci predmetom konania bol návrh navrhovateľa požadujúci od odporkyne zaplatenie peňažnej sumy, pričom jeho návrh bol v celom rozsahu zamietnutý. Niet teda pochyb, že v danej veci bol navrhovateľ neúspešný, z ktorého dôvodu mu vznikla povinnosť zaplatiť odporkyňi náhradu trov

konania potrebných na účelne bránenie jej práva. V prvostupňovom konaní odporokyni zo spisu žiadne účelne vynaložené trovy konania nevyplývajú, preto jej ich odvolací súd nepriznal. Pokiaľ i odporokynia dňa 27. 01. 2014 splnomocnila na svoje zastupovanie v konaní JUDr. Andreja Cifru, advokáta, tento v mene odporokyne v prvostupňovom konaní žiaden úkon nevykonala a navyše s ohľadom na skutočnosť, že v konaní zastupoval i vedľajšieho účastníka na strane odporokyne, bol s vecou už pred prevzatím zastúpenia dôkladne oboznámený, takže si tento úkon nevyžadoval žiadnu osobitnú prípravu.

Podľa § 93 ods. 1 OSP ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.

Ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu (§ 93 ods. 2 OSP).

Podľa § 93 ods. 4 OSP v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Vyššie citované zákonné ustanovenia zmysel vedľajšieho účastníctva vzhľadajú v pomoci v spore niektorému z účastníkov konania. Vedľajší účastník je osoba odlišná od samotného účastníka a konania sa nezúčastňuje preto, aby v ňom uplatňovala alebo bránila svoje právo, ale z dôvodu, že chce pomôcť zvíťaziť v spore niektorému zo sporových strán, pretože na jeho úspechu v konaní má právny záujem. Zákonom č. 384/2008 Z.z. s účinnosťou od 15. 10. 2008, ktorým sa menil a doplňal Občiansky súdny poriadok, zákonodarca umožnil vstup do konania ako vedľajšieho účastníka i takej právnickej osobe, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitných predpisov. Cieľom tejto novej právnej úpravy bolo umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby a združenia. Takýmto osobitným predpisom je i zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane práv spotrebiteľa, z ust. § 3 ods. 4 ktorého vyplýva právo spotrebiteľov združovať sa s inými spotrebiteľmi v združeniach a prostredníctvom týchto združení v súlade so zákonom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov, ako aj uplatňovať práva zo zodpovednosti voči osobám, ktoré spôsobili škodu na právach spotrebiteľov. Združenie môže právo spotrebiteľov chrániť tým, že samo podá návrh na súd proti porušiteľovi práva, môže zastupovať účastníka na základe plnomocenstva alebo môže vstúpiť do konania ako vedľajší účastník. I keď vedľajší účastník je tretou osobou, o právach a povinnostiach ktorej sa v konaní nekoná, môže v konaní vykonať všetky procesné úkony s výnimkou úkonov, ktoré znamenajú dispozíciu s konaním alebo s predmetom konania a úkonov, ktoré učinil sám účastník. Procesné úkony vykonáva vedľajší účastník vo svojom mene, ak však odporujú úkonom podporovaného účastníka, posudzuje ich súd po uvážení všetkých okolností. Keďže vedľajší účastník má rovnaké práva a povinnosti ako účastník konania, má právo zvoliť si i právneho zástupcu v občianskoprávnom konaní v zmysle zákonom ustanovených možností (§ 24, § 25 ods. 1 OSP). V tomto smere už Ústavný súd SR prijal záver, že právo na právnu pomoc sa priznáva každému, fyzickej osobe aj právnickej osobe, štátnemu orgánu, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana, pričom hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v článku 47 ods. 2 ústavy (súdy, iné štátne orgány, orgány verejnej správy) majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkovi, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc. Právo na právnu pomoc trvá až do skončenia konania, t.j. do právoplatného rozhodnutia. Súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania. Platí preto, že s ohľadom na skutočnosť, že vedľajší účastník má rovnaké práva a povinnosti ako účastník konania, má tiež právo na náhradu trov konania, pokiaľ ním podporovaný účastník v spore zvíťazil. Avšak rovnako tak je povinný vedľa účastníka, ktorému v spore pomáhal, zaplatiť spoločne a nerozdielne náhradu trov konania víťaznému účastníkovi.

Ako vyplýva z obsahu spisu, v danom prípade procesným úkonom, došlým súdu prvého stupňa dňa 27. 12. 2012, oznámilo Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS (ďalej len „združenie“), zast. JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník na strane odporokyne a požiadalo o doručenie návrhu na začatie konania s prílohami. Následne v konaní aktívne vystupovalo na strane odporokyne a to či už svojimi písomnými vyjadreniami k návrhu navrhovateľa a tiež i účasťou na

pojednávaniach, pričom odporkyňa jeho vstup do konania nerozporovala. Niet preto sporu, že v zmysle § 93 ods. 2 OSP sa združenie stalo vedľajším účastníkom na strane odporkyne v konaní, ktoré využilo i svoje právo dať sa zastúpiť advokátom. Vo svetle zhora uvedených záverov preto v zásade platí, že vedľajšiemu účastníkovi taktiež vzniklo právo na náhradu všetkých trov účelne vynaložených vo vecnej súvislosti s bránením práva hlavného účastníka - odporkyne, na strane ktorej vystupoval. I v prípade vedľajšieho účastníka takto bol daný zákonný predpoklad pre priznanie mu náhrady trov prvostupňového konania podľa § 142 ods. 1 OSP od navrhovateľa. Tieto pozostávali z trov právneho zastúpenia, na výpočet ktorých sa vzťahuje vyhláška MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení (ďalej len „vyhláška“).

Trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka v prvostupňovom konaní boli reprezentované odmenou advokáta stanovenej podľa tarifnej hodnoty veci a počtu úkonov právnych služieb (§ 9 ods. 1 vyhlášky), pričom pri tarifnej hodnote veci 873,84 eura základná sadzba tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby podľa § 10 ods. 1 vyhlášky predstavovala sumu 51,45 eura. Podľa § 13a ods. 1 písm. a/, c/ a d/ vyhlášky právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka patrí odmena za 5 úkonov právnej služby (27. 08. 2012 - prevzatie a príprava zastúpenia, 13. 02. 2013 - písomné vyjadrenie k návrhu, 01. 03. 2013 a 28. 01. 2014 - účasť na pojednávaní pred súdom prvého stupňa a 02. 05. 2013 - písomné vyjadrenie k odvolaniu) po 51,45 eura a teda odmena v celkovej výške 257,25 eura. Popri nároku na odmenu právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka v zmysle § 15 písm. a/, § 16 ods. 3 vzniklo právo i na náhradu hotových výdavkov vynaložených v súvislosti s poskytovaním právnych služieb vo výške 1/100-iny výpočtového základu za každý úkon právnej služby a to za 1 úkon v roku 2007 vo výške 7,63 eura, za 3 úkony v roku 2013 po 7,81 eura a 1 úkon v roku 2014 vo výške 8,04 eura, t.j. celkovo v sume 39,10 eura. Navyše v súvislosti s účasťou právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na pojednávaní na súde prvého stupňa, keďže išlo o úkony vykonávané v mieste, ktoré nebolo jeho sídlom, mu vznikol taktiež nárok na cestovné (§ 15 písm. a/, § 16 ods. 4 vyhlášky) a náhradu za stratu času stráveného cestou na pojednávanie za každú aj začatú polhodinu (§ 15 písm. b/, § 17 ods. 1 vyhlášky). Právny zástupca vedľajšieho účastníka sa zúčastnil celkovo dvoch pojednávaní na súde prvého stupňa dňa 01. 03. 2013 a 28. 01. 2014, čo pri ceste z Lučenca do Topoľčian a späť predstavuje súhrne 20 polhodín (dve pojednávania x 10 polhodín). Náhrada za stratu času stanovená vyhláškou vo výške 1/60-iny výpočtového základu za každú aj začatú polhodinu v roku 2013 predstavovala 13,01 eura a v roku 2014 - 13,40 eura. Znamená to potom, že právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka prináleží náhrada za stratu času v roku 2013 v sume 130,10 eura (10 polhodín x 13,01 eura) a v roku 2014 v sume 134 eur (10 polhodín x 13,40 eura) a teda úhrnom v sume 264,10 eura.

Pri stanovení výšky náhrady preukázaných cestovných výdavkov právneho zástupcu vedľajšieho účastníka bolo potrebné postupovať v súlade so zákonom č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách, ako i opatrením MPSVaR SR č. 632/2008 Z.z. o sumách základnej náhrady za používanie cestných motorových vozidiel pri pracovných cestách. Cestovné náhrady za účasť na dvoch pojednávaní pred súdom prvého stupňa pri použití motorového vozidla zn. H. z Lučenca do Topoľčian a späť pri vzdialenosti 320 km, spotrebe paliva 6,5 l/100 km, cene paliva 1,44 eura/l (01. 03. 2013) a 1,40 eura/l (28. 01. 2014) a základnej náhrade 0,183 eura/1 km jazdy činilo 88,51 eura (r. 2013) a 87,60 eura (r. 2014), a teda celkovo 176,11 eura. Takto zistené trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka v prvostupňovom konaní v spornej veci pozostávajúce z odmeny, náhrady hotových výdavkov, náhrady za premeškaný čas a cestovných náhrad takto predstavovali úhrnnú sumu 736,56 eura. Za situácie, že právny zástupca vedľajšieho účastníka si svojim návrhom uplatnil náhradu trov prvostupňového konania vo výške 465,71 eura, pričom súd bol jeho návrhom viazaný, vedľajšiemu účastníkovi bola priznaná náhrada trov prvostupňového konania v ním požadovanej výške, ktorú mu je navrhovateľ povinný zaplatiť do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia jeho právnomu zástupcovi v intenciách § 149 ods. 1 OSP. Pri vyhlásení rozsudku došlo k zrejmej nesprávnosti, keď vedľajšiemu účastníkovi bola priznaná náhrada trov konania vo výške 465,54 eura, ktorú odvolací súd opravil v intenciách § 164 OSP v tomto jeho písomnom vyhotovení.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP a v odvolacom konaní plne úspešnej odporkyne priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania a to trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby (podanie odvolania a účasť na odvolacom pojednávaní dňa 10. 12. 2014) po 29,88 eura podľa § 10 ods. 1 vyhlášky pri tarifnej hodnote odvolacieho konania

410,97 eura a náhradu hotových výdavkov 2 x 8,04 eura (§ 15 písm. a/, § 16 ods. 3 vyhlášky). Trovy právneho zastúpenia odporkyne v odvolacom konaní boli taktiež reprezentované i náhradou za stratu času (§ 15 písm. b/, § 17 ods. 1 vyhlášky) v súvislosti s účasťou právneho zástupcu odporkyne na odvolacom pojednávaní stráveného cestou z Lučenca do Nitry a späť za celkovo 8 polhodín po 13,40 eura a cestovnými výdavkami (§ 15 písm. a/, § 16 ods. 4 vyhlášky), ktoré si právny zástupca odporkyne uplatnil vo výške 77,40 eura zodpovedajúcej vyššie uvedenej právnej úprave, pri určení ktorých bolo potrebné vychádzať z 314 km jazdy osobným motorovým vozidlom zn. C. Y. X., spotrebe 5 l nafty/100 km, cene paliva 1,227 eura/l a základnej náhrady 0,183 eura/1 km. Nakoľko právny zástupca odporkyne od 16. 04. 2014 je platiteľom dane z pridanej hodnoty, jeho odmenu a náhrady v súvislosti s účasťou na pojednávaní bolo potrebné zvýšiť i o sumu 44,50 eura predstavujúcu 20 % daň z pridanej hodnoty zo sumy 222,52 eura. Trovy právneho zastúpenia odporkyne v odvolacom konaní takto činili celkovo sumu 304,94 eura, ktorú je navrhovateľ povinný zaplatiť odporkyni do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku jej právnomu zástupcovi. Pokiaľ ide o vedľajšieho účastníka, tomuto odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože vedľajší účastník návrh na priznanie náhrady trov odvolacieho konania nepodal (§ 151 ods. 1 OSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.